
Fekete I. Alfonz

GÖTTERDÄMMERUNG

*Ha sötét idők jönnek,
Lesz még éneklés?
Igen, lesz még éneklés,
Mert sötét idők jönnek.*
(Bertolt Brecht)

– Mocskos... – A fehér zajgránát felrobbant a tüntetők között. Az éhes férfiakból és nőkből álló csoportosulás több tagja sietősen tapasztotta be a száját, néhányan már későn. Beazonosíthatatlan zagyalék bugyogott fel belőlük, ami elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy a felülről érkező, hosszú, kampós végű botokkal pákászok emeljék ki őket a zajtengerből. A sötét-kék sorfal mögé húzták be őket, a magasból a földre kerültek. A leemeltek vergődtek, dobálták magukat, ahogy öklendeztek. Vállukra léptek, hogy elkerüljék az oldalra fordulást. Gerincük barlangszáját formált, hasuk a magasba puffedt. Amíg sisteregtek, percegtek, majd hangokra bomlottak, közepükből kör formálódott. Végül a torkokból feltolult, immár feleslegessé vált anyagok összeálltak, az elfogottak fölé emelkedtek, és halvány, ökörnyalyszerű mozgatósínórokként talpra kényszerítettek mindenkit. *Kövessék a rendőrt*, aki aztán elvezette őket egy rabszállítóhoz. Néhányuk segítségért tátozott, hadonászott is, de a zárt sorok takarásában senki sem látta őket a túlsó oldalról.

A tér irányából feketébe öltözött, csúzlit szorongatók érkeztek. A kialakult csendben hallható volt a cipők csattanása a betonon. A rendőröktől egy kőhajításnyira megálltak közvetlenül az első sor mögött. Ha a rágó- és kutyagumi robbanó elegyét alkotó gyurma megtapad, le tudja szakítani a sisakokról akár a fekete plexit is. A sorfal előrelépett. Az első lövedékek a földbe csapódtak, azután elkezdtek záporozni. Néhány már mintha reptülés közben elsült volna. A legtöbbjük ívesen érkezett a rendőrség kéklő sötétségére. Pajzsokra, gumibotokra és sisakokra. Halk pukkanások. Mozgolódás támadt, ki-kilépők mentek neki az előttük álló sokaságnak. Azok visszalökték őket, ha nem mozdultak kellően gyorsan, dühödt rúgásokkal és ütésekkel ösztökélték őket vissza a sorfalba. A felelet nem maradt el. Alul ütlegek az arcvonalból, felül a gólyalábakon állók hátralendítették botjaikat, hogy

ecsetükkel végigmázolják az első sorban állókat. Ezeket a nyomokat csak UV-fényben tudták pontosan leolvasni. A tüntetésen részt vevők beazonosítása soha nem ment ilyen gyorsan. Mint a beléptetés egy szórakozóhelyen. Ponyva suhogott és emelkedett a többség elé. A pemzlik ide-oda lengtek, lekenték az átlátszó anyagot. Néhányan bemutattak a pákászoknak, akik válaszul igyekeztek beléjük döfni.

Máté látta, ahogy egyre többen nyomulnak elé, hogy megtartsák a sort. Hallotta a kiabálást, az ütemesebbé váló menetelést. Nem ismert mindenkit, de emlékezett, hogy a találkozóhelyeken ezt beszélték meg: amint előkerülnek a ponyvák, nekirontanak a sorfalnak. A rendőrök nem lehetnek már ennyire közel, és a SZÉN sem érhetett még ide. Maszkja mögül cikázó szemekkel figyelte a társait, akik már jóval korábban befejezték az éneklést, és ismét eltakarták a szájukat és az orrukat.

A sorfal remegett az izgalomtól, a második arcvonalbeliek még igazítottak egyet felszerelésükön. A parittyások által okozott törések és ütődések nem számítottak. Nem fogják őket akadályozni a rohamban. Néhányan megmozgatták kesztyűs ujjukat, szétnéztek. Nem akartak még egyszer hibázni. Egyikőjük előredőlt, végigmustrálta a mellette állókat. A kék egyenruha megvéd, ápol és eltakar. Mindkét oldal feszülten várta, hogy a másik szánja el lépésre magát.

Reklámszatyrokból kézi ventilátorok kerültek elő. Néhányan vascsövet, festékszórót halásztak elő a táskákból. Páran az itt-ott, betonba beleszórt térköveket piszkálták fel és ejtették egy harisnya hosszúságú és szélességű ruhaanyagba. Máté megigazította arcán a maszkot. A szeme alatt összegyűlt izzadság viszketni kezdett. Biztos volt abban, hogy határozottan ellenkezett, amikor elhívták ide. Hiába a felnőttek közelsége, a megannyi ismerős arc, bizonytalanak érezte magát, és az elkötelezettségét sem érezte tökéletesen szilárdnak.

Akikkel érkezett, szerették őt, mindig mosolyogtak, ha focizni ment velük, vagy a sakk-klub alkalmain megjelent. Nem hitte volna, hogy rosszat akarnak neki. Mindig megköszönték, ha a találkozókra hozott valami ropogtatnivalót. Újoncként senki sem ajánrozta Mátét, noha az iránta tanúsított őszinte kíváncsiságot nem tudta egyikőnnyel megszokni. Örültek neki, hogy saját elhatározásából döntött a csatlakozás mellett. Noha az az érzés motoszkált benne, valahányszor a véleményét kérdezték, hogy addig csűrtek-csavarták az elhangzottakat, míg tökéletesen az ellentétét jelentette annak, amit mondani akart. A fiú hitte, hogy némasága sem lesz hátrány. Ez akkor nyert valódi megerősítést, amikor kiderült, hogy rendszeresen sportol.

Valamivel mögöttük a technosámánok keresték a megfelelő zenei támogatást a sokaságnak. Ennek ellenére tisztán kivehető volt, ahogy a velük szemben állókban dolgozni kezdett a kiosztott pálinka. Gumibotok csattantak ütemesen a pajzsokon. Az első néhány taktus után Máté felismerte a számot, Rage Against the Machine *Guerilla Radio*. A mellette álló fiú és lány szabad kezükkel az ütemet kezdték dobolni a térdükön. Felemelték a meggyújtott fáklyákat. Füst borított el körülöttük mindent. A ponyvák alatt felberregtek a ventilátorok, a sorfal mögött hallható volt a könnygázpalackok egymáshoz koccanása, mintha sörös korsókkal koccintának. Amint a szöveg az „It has to start somewhere, it has to start sometime//What better place than here, what better time than now?” sorokhoz ért, a hangerő tovább emelkedett, és az első két sor megindult a sorfal felé.

Kockakő csattanása, kiabálás, palackok sziszegése és zúgó „Fasiszta gecik!”. Fémcső koppant a plexin, a kék arcvonal éke pedig nekiütközött a soruknak. A formációt végül a rendőrök bontották meg. Elszakították az előttük lévő ponyvát, és befújtak egyet a könnygázzal. Egy srác folyadékkal teli festékes vödört vágott a többieket letipró rendőrökhöz. Az üteg mindkét oldalon folytatódott. Máté mögött a hangzavar is egyre erősebbé vált. Férfiak és nők futottak előrébb, hogy kivegyék részüket a verésekből. Mindenki készen állt akár védeni, akár ütni. A sokaság mozgott, jelezte, hogy él. Rohanás közben többen összeütköztek, a földre kerültek igyekeztek felhúzni. Tűzijáték és petárdák robbantak Máté gyomrában. Akárcsak a páston, a versenyek előtt. Mozognia kell, akkor jobb lesz. Mellette Molotov-koktél rongya lobbant, és ahogy csatlakozott a többiekhez, látta, amint az üveg elrepült felettük a sorfal irányába. Együtt lépnek a jövő irányába. Elgondolták, megteszik.

A kék arcvonal mozgolódott. A becsapódó égő és tapadó lövedékek elől igyekeztek elugrani, ami a zsúfoltságot, kavarodást és irányvesztettséget tovább növelte. Akadtak, akik kiléptek, és igyekeztek minél többször odaütni a velük szemben álló tüntetőknek. A feketébe öltözöttek egyszerre mozdultak, nem bonyolódtak egyéni akciókba, legalábbis az első sorokban egyáltalán nem. Mozgásukban olyannak hatottak, mintha egy óriási, eddig nem látott állattal volna dolga a rendőröknek. Meleg, bűz és izzadság lengte be a helyet. Három kék ruhás törte meg a tüntetők fegyelmeztségét, amikor ismét fehér zajgránátot dobott. A robbanás sokakat ellökött, a pákászok beakaszthatták kampóikat a ruháikba, és átemelhették őket a sorfalon.

Máté a káoszban belerúgott egy rendőr lábszárvédőjébe, ám mielőtt üthetett volna, két oldalról csattant rajta a gumibot. Teste reagált. Elhúzódott

a másik irányba, védekezésre emelte karjait, de a harmadik, fejét érő csapás után már elmosódott foltok jelentek meg előtte. A földre esett, majd a kék ruhás egyetlen mozdulattal fellökte a horogra. Lebegett, hallotta a guruló könnygázpalackokat, a pattanó, villanó gránátokat. Egy másik fekete ruhással került szemmagasságba. Zöldekék pontok, akár a sekély, délelőtti tenger.

* * *

– Annyiszor mondtam már, hogy az otthonról hozott sült kolbászt nem melegítjük a mikróban, mert aztán az egész iroda büzlik a hústól és a zsírtól, amit magadba tömsz ebédkor. Eredj, takarítsd ki, és többet ne hozz be nekem disznótorost, mert amint megérezem, megeszem! Pontosan tudod, hogy kiszagolom. Ma is tudtam, hogy azt hozol, már amikor beléptél az épületbe, de bíztam benned annyira, hogy tanultál az előző alkalomból.

Bodnár zászlós hangja végigzengett a falécekkel borított folyosón. Kovács őrmester bebattyogott a konyhába, magához vette a szivacsot, és nekiállt eleget tenni felettese felszólításának. Biztos volt benne, hogy azért parancsoltak rá, mert a mikró belseje szinte okkerben játszott a benne felejtett, kiforrott kávéktól. Az ügyeletes szobája mellett elhelyezett automatát csak az ügyfelek használták. A szemeteszákot így is félnaponta kellett cserélni, mert tele volt folyadékkal, hiába írták ki, hogy inkább öntsék a vécébe.

A délutáni napsütéses idő dacára az őrszobában vakított a világosság. A relaxát felhúzták, a villanyt szintén felkapcsolták, de az asztali lámpa is égett. Bodnár zászlós egyetlen porcikája sem kívánta a sötétet. Innia kell. Közel húzta székét az íróasztalhoz, lélegzetvételnyi hely, ennyit engedett meg magának. Tolla bepattintva pihent a falap közepén. Nem szólt semmit, megértette, honnan származott az az idegen illat, amikor belépett az irodájába. El kell beszélgetnie vele négy szemközt. Lehetőség szerint úgy, hogy mindenki lássa, amikor magához rendeli. Lapult egy másik szagminta is az irodában. Az íróeszköze alatt kitépett füzetlap. Ismét egy ceruzával körmölt üzenet várt rá: *Fogdábal*, Orgoványi hadnagy aláírása alul. Korábban hallotta, ahogy a pultnál visszajeleznek az érkező kocsiknak. Válogatnia kell a behozottak közül.

Sokáig hasznosnak tartotta a fehér zajgránátokat. Még az összefüggéstelenül ordító emberek is megjuhászodtak tőle. Nehezen viselték a bizonytalanságot, hogy ki lesz képes újból a beszédre, ha elmúlik a hatása. Bodnár úgy értesült róla, hogy ezt a mellékhatást szándékosan nem küszöbölték ki a fejlesztés során. Egy a húszhoz volt az esélye, hogy az illető nem beszél

többet. A védőkendőt nem helyezték kereskedelmi forgalomba, a külföldiek viszont nem minden esetben bizonyultak hatásosnak, mivel a magyar tulajdonban lévő gyár nem adta ki a mesterségesen előállított fehér zaj összetételét. Akiknek nem tért vissza a beszédképessége, azokat leszázalékolták, és egyedül fizikai munkakörökben dolgozhattak, a törvényben előre meghatározott díjszabás alapján. Fel sem tudta idézni, hány alkalommal találkozott az esti műszakokban hangtalanokkal. Hatékonyságukról sokan nyilatkoztak elismerően.

Csodálkozott, hogy most nyitva találta a lépcsőházat. Rajta kívül mindenki a liftet használta, ugyanakkor emlékezett rá, hogy Orgoványi hadnagy előszeretettel lépcsőzött a gyanúsítottakat éjjel kettő és hajnal négy között.

A fogdában tumultus fogadta. Tudomást sem vett az ügyeletről és a hangzavarról. Bodnár zászlós bemasírozott az egyik félig nyitott ajtajú helyiségbe. Odabent egy fiú gubbasztott a széken, előtte pohár víz. A férfi becsukta maga mögött az ajtót. A srácot ültében is meglett természetnek saccolta. Olyasvalaki, aki vonzza a tekinteteket pusztán a megjelenésével. Rövid, szőke hajában fekete csíkokat vett észre, mintha egy fakó tigris pillantott volna meg a rácsok mögött. Óvatosan ellépett mellette. Minden ruhadarabja fekete volt, sehol egyetlen más szín vagy akár márkajelzés. Amióta nem fordul meg az utca forgatagában, egyre talpraesettebbeknek tűntek a tüntetők. Helyet foglalt, a másik a zászlós a háta mögötti semmibe meredt. Bodnár tisztában volt a daccal, amit újra és újra megtapasztalt az újabb generációknál, de minél előbb pontot akart tenni a kihallgatás végére, hogy a következőhöz mehessen át. A vezetőség mindig nagyra értékelte a gyorsaságát és a precizitását. Az különösen hasznos fogásnak bizonyult, hogy a fehér zajt zagyváló esetében kevésbé az erőszakra helyezte a hangsúlyt, mint a többi ügyeletes, hanem egyenként húzta ki belőlük az információkat, alakította, formálta, majd végül saját kerettörténetet adva hozzá, nyújtotta be a jelentését.

Bodnár várta, hogy elmúljon a fehér zaj hatása. Ha délután kettő körül tették be a rabomobilba, és hamarosan négy óra, akkor már régen roncsolt ütemeket és diszharmonikus futamokat kellene felköhögnie. Fiziológiailag lehetetlennel határosnak bizonyult, amit a behozott bemutatott. De a fiú továbbra is szemrebbenés nélkül bámulta az ürességet. Sokat nézhetett filmet és sorozatot, hamarosan benyögi, hogy ügyvédet akar, anélkül nem hajlandó meg sem mukkanni. Azzal nincs tisztában azonban, hogy már a büntetőjogi kategória miatt hozták be. Bodnár soha nem tudta eleget dicsérni a pákászokat, akik fáradhatatlan ügyességgel emelték ki az emberiség moca-

rából ezeket a magukra és a környezetükre veszélyes elemeket. A zászlós elővette a füzetét és a tollát, kitette maga elé az asztalra. A másíknak kell kezdeményeznie a beszélgetést. A fiú előtti pohár vizet megitta. Rendőrként pontosan tudta, hogy amikor levetették velük a nevüket és a számukat az egyenruhájukról, a munkájukat határozottabban könnyebbé tették. A kék egyenruha megvéd, ápol és eltakar. Így tudtak makulátlan szolgálatot tenni.

Máté érdeklődve figyelte, ahogy a rendőr bejött, becsukta maga mögött az ajtót, végül szó nélkül leült vele szemben. Ahhoz *a boszorkánymesterhez hasonlít, aki nem ura többé az általa felidézett földalatti hatalmaknak*. Tehát erről beszéltek annyit a többiek a találkozókon. Áradt a magabiztosság a mozdulataiból, felsőbbrendűség pulzált belőle, és az, hogy tudta, ebből a szobából csak ő sétálhat ki győztesen. A fiú örült neki, hogy egy ilyen kihallgatót kapott, aki ennyire fitogtatja az erejét. Az út során kétszer tért magához. Először néhány tétova pillanat, másodsor lehányta az alatta fekvőt. A fejét fájlalta, ahogy cammogott befelé az őrsre, a bilincs bevágott a csuklója felett. Első alkalom, hogy behozták. A többiekkel begyakorolták a helyzetet, így megannyi eset forgott a fejében, milyen irányt fog venni kihallgatása. Egyelőre hallgatott, és biztosra vette, hogy a férfi arra várt, megszólaljon, vagy elmúljon a fehér zajgránát hatása. Máté semmiféle elégtétellel nem fog tudni szolgálni a vele szemben ülőnek. Addig kell csak kibírnia, amíg a rendőr erre rájön. Mindez problémássá válhat, de a kiváltott tombolás már nem számít.

Bodnár zászlós akaratlanul is az órájára pillantott. Harminc perce ült a fiúval szemben, aki továbbra sem vette fel vele a szemkontaktust. Ugyanakkor nem fészkelődött, nem kereste a kiutat, rezzentelen tekintettel bámult el mellette. Enyhén borostás, mégis komolynak látszott. A férfi felkelt, megigazította a relaxát. A behozott mélyet sóhajtott. Bodnár megfordult, és megindult az ajtóhoz. Megkérdezi az ügyeletestől, találtak-e nála valamilyen iratot, amin megindíthatja a kérdezést. A nehéz, papíroktól világosra kopott ügyeletesi asztal mögött kezdett kotorászni, mert éppen senki nem figyelt rá.

– Mit csinál, Bodnár zászlós? – kérdezte Kovács őrmester. Ujjai még szaglottak a mosószerből.

– Volt-e valami ennél a tüntetőnél? – fejével a mögötte nyitva maradt kihallgató felé biccentett –, átnézte-e valaki, mielőtt vagy miután beültették a rabszállítóba?

– Miért nem várt meg, hogy előkeressem a kollégák feljegyzéseit az esettel kapcsolatban?

– Ez sürgős! Mi ez a disznóól itt? Hogy talál meg bármit is?
– Ön túrta szét, Bodnár zászlós.
– Hol vannak a papírok?
– Nincsenek.
– Akkor kerítse elő őket!
– Úgy nincsenek, hogy az oszlató kollégák semmit nem találtak a ma behozottaknál. Egyedül az került rögzítésre...

– Ne folytassa! Többre vihetné, őrmester, ha alaposabban mosna kezet, és megválogatná, mit mond feletteseinek.

A zászlós száraznak érezte a szája szélét.

Bodnár visszament a helyiségbe. Máté tekintetével követte, ahogy helyet foglalt vele szemben, kinyitotta a füzetét, bepattintotta a tollát, és felírta a dátumot a lap jobb felső sarkába.

– Neve?

A rendőr ugató hangon közölte ezt. A fiú tisztában volt vele, hogy ha a kék ruhások jó nyomon járnak, akkor kapnak vérszemet. Az idősebb tagok erre is felkészítették, valamint azt sulykolták belé minden egyes összeüléskor, hogy ne féljen tőlük. A férfi ismételten az órájára pillantott. Máté remélte, elmúlt már annyi idő, hogy kapizsgálni kezdje: egy némával ül szemben.

– Ha továbbra sem hajlandó válaszolni, itt marad további huszonnégy órára. A szülei biztos aggódnak magáért. A ruhái tisztességesek. Gondolom, rossz társaságba keveredett. Előfordul az ilyesmi.

A fiú érezte, ahogy a keserűség a torka alját kaparja, ahogy pezseg és sistereg az egész slejm, legszívesebben leköpte volna a rendőrt. Ki kellene mennie a vécére, elzsibbadt, jó ideje ugyanabban a pozícióban ült, tett egy vállkörülest hátra. Bodnár folytatta:

– Látom, kényelmetlen a bilincs. Szerencsére sokan nincsenek hozzászokva. Nem is értem, miért került fel Önre. Az intézkedő kollégák előzőkenyebbek is lehettek volna a diákokkal.

Máté mosolygott, a kedélyeskedés is az egész része. Ebben a rendszerben ő a hiba, és az, hogy némán tovább bonyolítja az esetét. Amit várnának tőle, képtelen teljesíteni. Ha pedig beszélni tudna, mondandójával együtt beépítenék a folyamatokba, akarata ellenére motorizálna mindent. Hogy egy idő után aztán haszontalan fogaskerékként pottyanjon ki a semmibe.

Máté előredőlt, és az asztalon heverő toll felé bökött a fejével. Bodnár meglepődött a mozdulaton. Zubbonya zsebéből elővett egy másik írószert, és a fiú elé tette a füzeté hátuljából kitépelt lappal egyetemben. Nem volt

benne teljesen biztos, hogy nem falloszt fog-e rajzolni, vagy hogy nem azt írja rá: ACAB.

A srác remegett. A rendőr saját tollával nekiállt rögzíteni tapasztalatait. Megállt a mondat közepén, figyelte Mátét, aki annyit vett ki a neki fejjel lefelé fekvő füzetből, hogy „mínusz egy lap a füzet végéből, PÓTL”.

– Nem jár jobban, ha maga nélkül írom meg a jelentésemet. Ennek közös munkának szabadna csak lennie. Elvégre, ha közreműködik, nyugodtan hangoztathatja az ellenállását mindennel szemben, ami történik.

– Hány éves? Mikor és hol született? Ha külföldön, a hivatalos nevét használja a helységnek!

– Anyja neve, apja neve?

– Mivel foglalkoznak?

– Tudnak arról, hogy Ön mit csinál szabadidejében?

– Hová jár iskolába? Kik a tanárai?

– Van testvére? Ő is ilyesmikben gondolkodik, mint Ön?

Bodnár ismét az órájára nézett, fél hatot mutatott. Hamarosan elindul a SZÉN, hogy aztán egész éjjel a behozottakon dolgozhassanak a szolgálatban lévőkkel.

* * *

Egy napon este hat óra után elkezdtek eltünedezni az emberek az irodákból, liftekből, utcákról, boltokból és otthonokból. Percekkel később semmiből érkező, sűrű, fekete porfelhő borította mindent a szabad ég alatt. Akit odakint ért, fulladozott, az orra elé emelt zsebkendővel próbálta volna enyhíteni a gomolyagot, hatástalanul. Az utcabútorokon vastag, sötét porréteg keletkezett. *Mi a kénköves...?* csuklott el egy hajléktalan hangja a buszmegállóban. Aznap este és éjjel nem történt bűncselekmény a fővárosban.

Attól a keddi naptól kezdve, ugyanazon sorrend szerint ismétlődött el a jelenetsor. Este hat órakor hol erősebben, hol gyengébben, széljártástól függően, elsötétült minden, a SZÉN-egységek újból bejárták Magyarországot. Reggel hatig csend és rend uralkodott mindenütt. Férfiak, nők vegyesen bomlottak fojtogató, fekete színű porrá egyik pillanatról a másikra. Akiknek ez nem jelentett anyagi problémát, az eltűnéssorozat elején vizsgálataknak vetették alá magukat, azonban semmiféle kapcsolódási pontot nem állapítottak meg, ami összeköthette volna őket. A kiválasztottaknak nyoma veszett, és másnap reggelre egy jelöletlen helyen fekvő hutában ébredtek. Bucka a domboldalban vagy az erdő közepén. Onnan kellett kibotorkálniuk

és megtalálniuk a hazavezető utat. Amikor erről meséltek, többen kijelentették, hogy korábban nem is tudtak arról, hogy az országban még működik a szén ilyesfajta termelése. Továbbá megfigyelték, hogy hattól hatvanhat évesig bezárólag bárkit elvihetnek. Az egyházak az ördög mesterkedésének tartották a szénfeketében járó egységeket, amelyek teljesítették és befejezték a rendfenntartók nappali munkáit.

Az ismert és ismeretlen ragadozókon nem kerekedett felül az ismeretlen veszedelem. Senki sem kérdőjelezte meg, hogy a SZÉN-egységek mi célból vannak, miért csinálják azt, amit, hogyan és miért kerültek Magyarországra. A második év vége közeledtével a városlakók közül többen arra a megállapításra jutottak, hogy nincs maradásuk, és elköltöznek. A határ környéki településeken megugrott a szállás után kérdezősködők száma, viszont a vendégéjszakák rendre elmaradtak. Akik maradtak, falvakon kerestek menedéket. Riadt városiak akartak mindenáron házat vásárolni vidéken. A nagyobb településeken tovább csökkent a népesség, egyre gyakrabban lehetett azzal találkozni, hogy a közvilágítást be sem kapcsolják, mert úgyszincs senki közterületen.

Ugyanakkor a találgatások hamar szárnyra kaptak, ki és miért áll a SZÉN hátterében. Elsődleges bizonyítékul azt hozták fel, hogy mindig aszerint cselekedtek, ami az ország vezetőségének aktuális álláspontjának bizonyult. Továbbá az szolgált még megerősítésként, hogy képesek voltak különösebb probléma nélkül szétverni tűzoltó-, mentő- vagy éppen szolgálaton kívüli rendőrtüntetések. Szófordulattá merevedett a kormányban, hogy „Csak hatig kell kibírni, fiúk, másnap már úgysem jönnek ki!”. A korábban vehemensen ellenkezők, hangjukat hallatók elfáradtak, kimerültségre hivatkozva egyre kevesebbet jelentek meg a nyilvánosságban. Mindezek után azt nyilatkozták, inkább szeretnék családjuk körében tölteni idejüket.

A földből homok, az erdőből bozótos, a nyárból őszt lett. A vasárnapi ebédlőasztaloknál mindenki számára ismerős, mi több, komfortosnak számító szófordulatok és vélemények bukkantak fel. Ekkorra már a legtöbb családból valaki legalább egyszer megfordult a SZÉN soraiban, és tért haza néhány nap után. Az elvittek számára homályos emlékek, villózó fények és beszélgetéstöredékek maradtak az éjszakai műszakok után. A külföldi munkáltatók hiába kértek felvilágosítást a megfelelő szervektől, pontosabb megfogalmazás hiányában bevezették a Fekete Napokat, ami valójában hátránynak tűnt, de a multinacionális cégek úgy ítélték meg, ennyi igazán belefér, elvégre a munkaerő képzett, olcsón dolgozik, és nem problémázik azon, hogy senki nem védi a jogait.

Aki akár egyszer is találkozott a városi utcákban SZÉN-egységekkel, tudta, hogy nem a kérdés nélküli ütés számított a legveszélyesebbnek bennük, hanem az, hogy megállás nélkül beszéltek. Azonos magasságú és testalkatú, feketébe bújtatott testek siklottak a parkoló autók között, és ugyanazon a tompa fejhangon tették kijelentéseiket. A mandínerből visszapattanó visszhang, a hatalom mélyének kordulása. A nyilvános terek megteltek a duruzsolásukkal, és az állandóság folyamatos, egy hangon bűgő éjszakáját hozták el. *Minden a legnagyobb rendben, hiszen itt vagyunk. Együtt vagyunk. Másra nincs is szükségünk, csak egymásra. Csak a miénk a világ. Nincs más, csak mi.*

* * *

A SZÉN felbukkanása után fél évig még tartottak éjszakai ügyeletet a rendőrségen. Bodnár ekkoriban törzsőrmesterként dolgozott a tizenegyedik kerületi kapitányságon. Emlékezett, amikor a fekete pernye szállingózását észrevette a folyosón, és a sima, tafotára emlékeztető kitin kopogását idéző anyag beborította a testét, átvette az irányítást. Az egész időt bódultságban töltötte. Mindössze fél napot késett a szolgálatból, úgyhogy az alvást az őrszobán oldotta meg. Most pedig bízott benne, hogy se őt, se a vele szemben ülő fiút nem viszi el a SZÉN.

Máté hallgatta a férfi kérdéseit. Belefáradt a mozdulatlanságba, a tehetetlenségbe, tennie kellett valamit. „Mi vagyunk a *felidézett földalatti hatalmak*”, idézte fel. Noha az egész olyannak tűnt a fejében, mintha halszállakból marokkózná. Hátradőlt, és figyelte a rendőrt.

Bodnár a fiú arcát fürkészte. Feszeng, mégis mintha megtanították volna, hogy ne áruljon el sokat. A csend és a bizonytalanság el tudja venni a civilek életkedvét. Mindjárt hat. Ez lenne az első alkalom, hogy végignéz egy elragadást. Erről az információk azonban úgy ragadtak rá, mint a műszálas ing nyári délutánokon. A SZÉN első homályfoltjai a fejen jelennek meg, az vész bele az égő sötétségbe. A test többi része azonban mozdulatlan, fokozatos kiborulás, kihátrálás a színekből, a fények világából, és megérkezés az emléktelenségbe. Kavargó por, szállingózó hamupermet és forgó homok. A szemcsék Bodnárt Rónára emlékeztették. A mindenhová befurakodó, rezgését állandóan tudatosító jelenlétre. A vízhiányra, a szárazságra és a külső terek életteleniségeire. Amióta kizárólagosan az állomány tagjaira bízta, hogy a testükön neveljék a növényeket, azok meghökkenítő tulajdonságokra tettek szert. Annak tulajdonították, hogy az elindult új ciklus mindent felülírt. A tenyerébe pillantott, az abban rejtőző és burjánzó élőlényre,

a korábban nem létezettre. De elgondolták, kitalálták és megvalósították. Vajon ezek a paraziták ugyanúgy növekednek gazdatesteikben, amíg azokat a SZÉN használja, vagy sem. Bodnár továbbra is a fiú rezzenéstelen arcát fürkészte. Öt óra ötvenkilenc perc.

– Szólaljon már meg!

– Ön szerint miért ittam meg az Önnek kikészített pohár vizet?

A fogvatartott erre vállat vont.

Bodnár maga elé nyújtotta karjait, kezei felfelé néztek. Várt, amíg a növények a bőréből ki nem sarjadtak, majd megindultak a behozott felé. Napvilágot látott, érzékelt, és tápanyag után kutatott. Látta, ahogy a félelem dörömbölni kezdett a tekintetében.

Máté hátrébb hőkölt. Fejét hátrarántotta. Nyakszirtje széke támlájának koppant. Talpát a szőnyegnek nyomta, esetlenül próbálkozott ellökni magát a szürkészöld lénytől, ami a rendőrből kanyargott elő. E soha nem hallott látott kapcsolat látványa felépült benne, amiről visszapattant a megértés. Létrehozói sem látták át teljesen. A cél, a túlélésük garantálttá vált e közösségben. A gondolat, hogy az emberi test szolgáljon hordozóként más szervezetek számára, nem csengett idegenül Máténak, ám részletei belesüppedtek felületes tudása csikmélységű posványába. Nem adhat semmit sem ennek a lénynek, gazdateste mindent a rendelkezésére bocsát. Egyetlen tényezőt nem. A lényegét nem. A lehetőséget, hogy a holtból kifejlődhessen valami új. A táptalajt, ami előcsalogathat eddig ismeretlen létformákat, ami a szemzés és keresztezés koronájának bizonyulhat. Máté rángatózott, nekifeszítette megbilincselts csuklóit a szék hátának, hátha enged valamelyik láncszem. A túlélés örökös hattyútánca, hogy elodázza az újramezdést, ütemet váltott. Máté felismerni vélte saját helyi értékét, belegondolt a hamarosan átformálódó alaki értékebe és izomgörcsei során kirajzolódó valódi értékebe. Testét feltörik, és feltáratlan helyeibe befurakodik a növény, megtelepszik, és eltelíti személyisége teljes rétegét. A távolság már mindössze tenyérnyi. Zöldeskék pontokat lát utoljára. Mint a mély, délelőtti tenger.

Bodnár jó termelőként szorosan követte a beporzást. Az apró pihék megtelepedtek a behozott bőrén. Az izzadság jól vezeti a növényi port a mélységekbe. Már méhek sem kellene, csak egy kis nedvesség. Ez a valóság, az alkalmazkodás újabb állomása, az élet eszerint folyik, nem úgy, ahogy a tüntetők szeretnék. Hamarosan megtud mindent, amit a fiú birtokol. Hat óra egy perc.

Összeroppannak a színek. A személy értéke pernyeként emelkedik a magasba, mintha ipari porszívóval szívják felfelé. Elmosódott, torz arcok a visszatükröző metróablakokon. A koromban Máté emlékei szétbontva hevernek, maradványa körülöttük botladozik. Távolabb a Gaja-patak sodró, zubogó medréből ösztövré nazgülokként emelkednek ki a SZÉN egységei. Ő elvtársai aggódó tekintetében lebeg. Mátét eltaszítják ettől a gondolat-tól, és megdermesztik ezeket a fantomfájdalmakat, a személyiség e formája többet össze nem gyurmázható. A kötelék a többiek felé továbbra is élő, szeretettel gondol mindenkire, akit megismert a mozgalomban. Mátét felbontják, szingularitását forró szénrel leperzselik. Örvény ragadja el tőle korábbi tudását, a darabok rianásként roppannak, majd tükörsimaságúra me-revednek. A klapoc hamarosan látvánnyá rögzül, fellógatják és mutogatják, mint egy múzeumi repülőgépet.

Az irányítás parancsa már együtt érkezik, egyetlen célja az alany. A SZÉN a kiválasztott szerencsések kertjébe invitál, egy keleties díszekkel körbezárt térbe. Egyetlen ajtaja mellett, kétoldalt mokány kolosszusok strázsálnak. Fejük körül csillagok ragyognak, bolygók bolyonganak. Máté akarat nélkül belép, lát, de nem ért – mi csupán szénporhüvely.

Bodnár becsukja és kinyitja a tenyerét. Növénye hasztalan kutat a forrás után. Rablás, orozás, a fiú az övé. Az információhalmazt neki kellett volna megkaparintania. Humusszá kellett volna örölni, hogy az emlékek és a személyiség utolsó darabjai is felhasználásra kerülhessenek. Az a láthatatlan, de tudott iga letöri az eredeti szándékot, és megzabolazza azt a titkot, amire vágnak a tüntetők: szolidaritás, elégetni a hazugságokat és visszavenni mindazt, ami másé, és betenni a közösbe, ahová eredetileg is tartozott. A távolság ember és ember között tenyérnyi legyen. A különböző utak valóban mind ugyanoda, a megillető méltóságba vezetnek, ha azokat azonban kivéssük magunknak, akkor a Föld fordul ki alólunk. A hagymázás, lidérces képzelgések csak ránehezdednek az emberekre. A zavart meg kell szüntetni, különben földalatti hatalmak megkaparinthatják őket.

Bodnárnak a felszínen kell maradnia. Noha soha nem is tartozott máshová. Növényének fényre van szüksége. Folyadékot is könnyebben talál, mint másutt. A SZÉN nem szolgálhat másra, mint a földalatti hatalmak elleplezésére. Figyeljék a kezemet, mert csalok!, csengett a fülébe Rodolfo mondata. Éles ellentétnek érezte az érces, recsegő hang megbízható életkedvét a tüntetők megfoghatatlan és zagyva kavalkádjaival. Bodnár nem követte a reálpolitikai machinációkat, az ő helye ennél fontosabb a Testületben: mindig eleget tudjon tenni feljebbvalói kéréseinek. Hamarosan Orgoványi hadnagy

ceruzás üzenetei bukkantak fel itt-ott az irodájában. Hol sietve odavetett sorokkal, hol kacskaringós mondatokban tudatta vele az Angéla a következő tennivalót. Bár nem látta még személyesen a hadnagyot, Kovács őrmester elmondása alapján diót lehetne törni fenekén. Rögtön helyre kellett volna tennie a renitenst, ám miután a konyhában cuppogva adta elő ugyanezt, Bodnár tudta, ki megy másnap járőrbe. A hadnagy mindig ellenőrizte a beosztásokat. Az ellenjegyzésekre és az üzeneteire egészséges Valentin-napi kéréseként gondolt. Kigyullad a keze, elég a *Fogdába!* üzenet.

A növények sisteregve kapnak lángra, a tűz végigfut a karjain, majd a testén. A fájdalom olyan, mint a felgyorsított virágnylás. Egyetlen, hosszú, megszakítatlan pillanat. A termés kifordulva hússzínű lélegző tokjában: a rendőr magzatpózban fekszik a fekete homokon.

Foglyul ejtett lélegzetvételek törnek utat a boltozat nélküli sötétben. Gomolyognak, és a hangtalan SZÉN-egységek a fekete homokon várakoznak rájuk. Figyelik, ahogy a dűnék alól a két eltévedt kilép, megérik a felszívargó meleget, majd reménytelenül egymást keresve pattanásig feszülnek az egyedülléttől. A fekete alakok egyszerre gyulladnak fel, a tűz belülről nyaldossa a SZÉN-egységeket. Kitin pattog ritmustalanul, élő lámpásként szűri a fényt a két elhunytak. Kavargó füstcsóvákban a fiú szétporlik, felszáll, majd összeáll. A férfi teste felbolygatott katonai térkép, amin szökésre kényszerített irányvonalak reménytelen nyalábjai csapkodnak. Egy megtestesült *Guernica*.

Az egységek egymás felé fordulnak. Nincs már maradásuk, elfogyott a türelem. Tüzüket magasba emelik, ami szőnyegként gördül szét minden irányba. Együtt égnek el mindenkivel. *Minden a legnagyobb rendben, hiszen ott leszünk. Együtt. Másra lesz szükségünk, nem egymásra. Már nem a miénk a világ. Nem marad más, csak ők.*

A valóság hamarosan befejeződik. Minden résztvevő figyelmeztetés nélkül hagyja ott mindazt, amit eddig tudott.

Ätze die Lügen weg

Töte Götter, gib als Gaben nur was dir nicht mehr bekommt

Ritze Zeichen in den Boden bis um dich die Erde bebt

Zeig den Göttern wessen Willen in dem Höllenfeuer schwebt.

Pont. Az ott, ami megjelent. Váratlan ontológiai és episztemológiai korszakzárás. Vonalhúzás, támadt egy itt és ott. A folyó jelen most vált múlttá. A jelen és a jövő irányai kivéhetők, összecsomózhatók, és töretlenekké tehetők. A csend rejti az éjszakát, holott csak nincs fény, és emiatt megvál-

tozik az érzékelés. Tintaszerű sötétség – mi a fűszáltengert ringató mezőn álldogál. Tanácstalanul körbefordul, tájékozódási pontot keres. Haja lebeg, fodrozódik. Az időtlenség élménye páratlan szabadságot ajándékoz neki. Hol vagyok, és hogy kerültem ide? Ha újra becsukom a szemem, felébredek. Egyik pillanatban még a rendőrségen ülök, a másikon itt találom magam. Eltűnt a karperec a csuklómról. Vajon egyedül érkeztem ide? A karom és lábam nehéz, lassú és ügyetlen. Elesem. A vízben lassan ereszkedik lefelé. Mintha leeresztették volna egy piszkos pohár aljára – mi a fűben fekszik, és bámul a sötétbe.

Világos fények járnak. Felülről és oldalról érkeznek. Máté figyel, merről érkezik, jeleket hagy maga körül, hogy megértse az alvástól alvásig tartó időszak mozgását. Az egyik jobbról bukkan fel, mozog, a bal oldalon tűnik el. Sűrű minden, folyamatosan változik, folyik és kavargó. Mások a neszek, félelemérzete lassan visszahúzódik. Sístergés tölti be a fülét, mintha részeg volna. Amikor fény szűrődik le, és akármilyen irányba néz, mindenütt ringó, hajladozó füvet lát. Ki kell találnia erről az elárasztott sztyeppéről. Felette a fény, előtte az iszapba rajzolva az útja. Nem megy egyik véglet felé sem. A felszínre emelkedik, az újat választja, a közepe felé halad. A környezet hűvösebb, a fényt egyre távolabbról figyeli. Jég koccan a testének. Északra, a hidegbe. Mostantól odatart, ahol már beszél. A gyönyörű álmok ezután jönnek.